

עברי, יצחק (ביאליסטוק, י"ח בחשוון תרס"ט/

(—12.11.1908

למד בבתי"ס יהודיים וכלליים בביאליסטוק ואחר בביהמ"ד לרבנים „תחכמוני" בווארשה ובאוניברסיטאות ברלין ובאזל. עלה לארץ ב־1933 ולמד תחילה באוניברסיטה בירושלים ומ־1936 בת"א, חבר מערכת „דבר". מ־1951 בארה"ב. תחילה כתב „דבר" (עד 1954) ואח"כ במחלקת החינוך והתרבות של הסוכנות בניו־יורק.

פירסם בקביעות ב„דבר" ובעיתונים אחרים („הפועל הצעיר" ועוד) מאמרים בענייני יום ומדיניות העולם (במשך שנים עשרה שנים רצופות בעל מדור יומי קבוע ב„דבר" בשם „היום"). מאז עשייתו בארה"ב משתתף בכתיבה העת העבריים בארה"ב (לרוב בכינויו: י. מישאל וכן בכינויים אחרים) — ענייני־יום, ספרות וסופרים. תר"גומיו: „מסעי הנס אוריין" לל. טצנר (1934 ואילך), „הפצועים לא זעקו" לק. ריינולדס (תש"ב), „ברכבת האחרונה לברלין" לר. ק. סמית (תש"ג), „מחזית לחזית" לא. קירי (תש"ד), „ילדה עקרה" (ועוד סיפורים. תש"ג), „הקומדיה האנושית" (תש"ו) ו„מבחר סיפורים" לו. סארור יאן (תש"ז), „בשחר החיים" לש. ברלינסקי (תש"י), „שב־עה עמודים שנפלו" לג. קמחי, שני קבצי סיפורים של ד. רניון: „שושנת סט' פייר" (תש"ז) ו„על טוביה האיום" (תש"ט), „רק לגבירות" (סיפורים) לד. פרקר (תש"ז), „האיש שקלקל את כל העיירה" למ. טוויין (תש"ז), „עשרה הומורסקות" למ. זושצ'נקו (תש"ז), „פחד" לס. צווייג (תש"ז), „יד שמאל היא החולמת" לנ. וילסון־רוס (1949), „מלחמת השחרור של עם ישראל" לי. שוורץ (1951 ואילך), „מותו של סוכן" לא. מילר (תשי"א), „בואש קטינא" לג. קידל מונרו (תשט"ז) ועוד הוציא אנתולוגיה להומור וסאטירה מספרות העולם ומידיש, שעיקרי הדברים תורגמו על ידו („ילקוט ההומור והסאטירה". 1952. במהדורת תשכ"ה נקרא הספר: „הומור בספרות העולם").